

Brev fra Wolf E på Korsnäs til Hans E i Palæstina^{1), 2)}

Den 17. oktober 1943.

Fra den danske befolknings side havde vi intet at frygte, men på det sidste var der kommet mange Gestapotjenestemænd³⁾ til Danmark og faktisk begyndt en klapjagt på jøder. De første nætter sov vi i en skov, hele tiden beredte på hellere at fryse ihjel end at falde i tyske hænder. Vi stillede hele tiden vagter op og kunne på den måde i det mindste sove nogenlunde roligt. Siden besluttede vi at tage med tog til Nordsjælland. En ganske vovet sag, da vi hele tiden måtte regne med, at alle tog ville blive kontrollerede af tyskerne.

Vi kom lykkeligt frem til Nordsjælland, og netop som vi skulle til at stige ud, så vi, hvordan Gestapo arresterede 5 jøder, som også havde tænkt sig at flygte til Sverige. Vi måtte altså vente, til det blev mørkt. I mellemtiden havde vi sat os i forbindelse med danske bekendte, som lovede at sende en bil hen imod aften, som skulle køre os til et samlingssted, hvorfra vi kunne komme ned til kysten. Vi måtte altså gemme os i 6 timer. Danskerne førte os i sikkerhed og gjorde livet så behageligt for os som muligt. Ved mørkets frembrud kom så en dansk politibil, som skulle køre os til samlingsstedet. På vejen så vi igen Gestapo og vore følgesvende trak deres pistoler frem, men fik dog lov at passere, da tyskerne så, at det var en politibil. Vi ankom til samlingsstedet, hvor der forud for os allerede stod ca. 100 jøder, som også skulle rejse. Vi fik straks våben udleveret for alle tilfældes skyld, og knap var vi færdige med dette, førend det hed sig, at tyskerne gennemsøgte bugten for jøder. Vi gjorde os alle beredte, men de fandt os ikke, så vi kunne gå ombord ved 10-tiden, og nu begyndte - trods alle de opslidende hændelser, som vi allerede havde bag os – den værste del, trods det at jeg var vant til meget.

150 personer ombord på to små både, stærkt nervøse. Knap var vi sejlet ud fra kysten, da vi fik motorskade, 200 m. fra den danske kyst. Gestapo, som naturligvis straks havde hørt, at vi var sejlet vores vej, stod på stranden og ventede på, at vi atter skulle gå i land, hvor de med glæde ville have taget os alle. Det er bare svært at gengive, hvad der skete kl. 5 om morgenen, da vi igen fik motoren i gang. Folk blev næsten tossede, ingen havde troet, at vi ville slippe derfra med livet i behold. Tyske kystbevogtningsbåde skød med

maskingevær mod os. Og vi besvarede ilden. Jeg var ikke på noget tidspunkt bange, det havde man helt enkelt ikke tid til. Jeg passede det ene maskingevær, og mere end en kugle susede tæt forbi mig. Min sidemand blev ramt. Det eneste, man tænker, er: Nu må du være rolig.

1. Dette er et af flere privatbreve, som er opsnappet og åbnet af de svenske myndigheder, der så har kopieret brevene og lagt kopien i deres arkiver. Svenskerne var bekymrede for, om der sivede "farlige" oplysninger ud gennem disse breve. Af hensyn til nulevende personer og deres børn har vi fjernet efternavnene på brevene afsendere og modtagere, og af hensyn til læsevenligheden er der enkelte steder rettet i stavemåden og i tegnsætningen. Dette brev er oversat fra svensk af Otto Rühl.
2. Palæstina har siden 1920 været et engelsk mandatområde. Især i 1930'erne efter Hitlers magtovertagelse er der sket en øget indvandring af jøder til landet.
3. Gestapo: Geheime Staatspolizei: det hemmelige tyske politi.

Om kilden

Brev fra Wolf E på Korsnäs til Hans E i Palæstina

Wolf E fortæller om sin farefulde flugt til Sverige. Undervejs må de gemme sig i de danske skove, før de når frem til den nordsjællandske kyst. Skibet får motorskade 200 meter fra den danske kyst, og da de endelig får motoren i gang igen, åbner tyskerne ild.

Kilden er fra det supplerende materiale til kildehæftet "Aktionen mod de danske jøder oktober 1943. Flugten til Sverige" (Systime 2003). Kilden er gengivet med tilladelse fra Otto Rühl.